

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 11	1. Juni 1917	66. Aargang

Loyalitet mod Gud og Fædrelandet.

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. April 1917.

(Oversat af „Bikuben".)

Jeg er meget lykkelig over det Privilegium, jeg nyder, at kunne være sammen med Eder ved denne den 87. aarlige Konferences Aabningsmøde, og jeg kan forsikre Eder, at vi, Eders Brødre, som sidder her foran Eder, føler det som en stor Ære, ligesom ethvert tilstedeværende Medlem af Kirken maa føle, at være Vidne til den store Mængde af Hellige, som har forsamlet sig her denne Formiddag for at overvære denne Konferences Aabningsmøde. Jeg tror, det vil være noget vanskeligt for mig, idet jeg fremstaar for at gjøre nogle Aabningsbemærkninger, at saa min Stemme i en saadan Forfatning, at jeg kan blive hørt og forstaaet af alle.

Jeg har Følelsen af, at det ikke er nogen let Opgave at staa foran en Forsamling som denne for at tale til den, ikke om noget bestemt Emne, lagt tilrette i Forvejen, men stolende alene paa Aandens Vejledning i, hvad jeg skal sige. Jeg har i denne Henseende adlydt Frelserens Formaning: „Bekymrer Eder ikke for, hvad I skulle sige". Guds Aand vil vejlede os i Henseende til, hvad vi skal sige i den Tid, der gives os at tale i, saa vidt som vi er modtagelige for Guds Aands Paavirkning og Indtryk; og jeg haaber oprigtigt, at hans Aand vil gjennemstrømme denne Forsamling og opfylde vore Hjerter og vort Sind, saa at vi kan glæde os over denne Lejlighed til at mødes tilsammen under saa gode Omstændigheder og bære Vidnesbyrd om de mange Velsignelser og Privilegier, som Herren har skjænket os.

Vi lever nu i kritiske Tider. Tilstandene i Verden er saaledes be-

stafne, at de trodser enhver Beskrivelse. Vi kan i Dag kun se, hvad der er synligt for os, men ingen kan forudsige, hvad der vil ske i Morgen paa Grundlag af, hvad der skete i Dag. Men vi behøver ikke at bekymre os over disse Ting; thi vore Pligter som Medlemmer af Kirken, som Mænd og Kvinder tilhørende det samme Samfund, og som Borgere i Landet, er af større Betydning end noget andet for nærværende. Det er vor Pligt at tilvejebringe Fred, Lykke og Velvære for hele Menneskeslægten, saa vidt som det staar i vor Magt at udøve vor Indflydelse i denne Retning; og dersom vi gjør vor Pligt i Dag som Medlemmer af Kirken og som Borgere i denne og de omliggende Stater, hvor vi bor, da behøver vi ikke at frygte for, hvad Dagen i Morgen vil bringe.

En af de Ting, der gjør Indtryk paa mig som en Sag af stor Betydning, og som burde overvejes af Befolkningen her i Bjergenes Dale, er en forsigtig og økonomisk Forvaltning af vore Midler, og at der udvises stor Flid og Omhu med Hensyn til Produktion af Fødemidler. Vi har haft en lang og haard Vinter, der har strakt sig et godt Stykke ind i Foraaret. Det er muligt, at vi kun vil faa en kort Sommer, hvori der kan avles Sæd af forskjellig Slags, Grøntsager og alt det øvrige til Livets Ophold. Vi burde forstaa, at vi er afhængige af Jorden og dens Kultivering, af Jordbrugerens Arbejde og den almægtige Guds Velsignelser over vort Arbejde og over Jorden for at erholde Livets Fornødenheder.

Vi kan ikke eksistere uden disse Ting. Jeg tror, at den forenede Bøn af et Folk, som er ydmygt og har Tro paa Gud, og som tror paa Muligheden af at faa Svar paa Bøn, burde opsendes til alle gode Gavers Giver, at Fred maa vedblive at herske over hele vort Land, og at Livets Velsignelser maa blive Folket tildel i vort udstrakte Land, at Fred ogsaa maa komme til Jordens Nationer, naar Herrens Hensigt og Villie er opfyldt.

Jeg tror, det er vor Pligt at bede Herren velsigne Landmændenes Arbejde, at Frugtbarhedens Velsignelser maa blive tildelt dem, som dyrker Jorden og frembringer Brødkorn og Føde til Livets Ophold.

I tidligere Aar var Folket, de første Nybyggere i vor Stat eller Territorium, og endog før Utah var et Territorium — de første Nybyggere i Landet her var ved Herrens barmhjertige Forsyns Styrelse og deres Lederes vise Raad i Stand til at hjælpe deres Naboer med Livets Nødvendigheder. Medens mange tilhøjre og tilvenstre, mod nord og mod syd, i den vestlige Del af Landet søgte Guld og kostbare Metaller og Ting, der ikke kunde opholde Livet, saa dyrkede vi Jorden og frembragte Fødevarer, og de øste deres Guld ud til os i Erstatning for Madvarer og Fornødenheder, der satte dem i Stand til at fortsætte deres Arbejde.

Jeg haaber, at Folket i denne Stat, de Sidste-Dages Hellige, vil vise sig at være lig Joseph i Ægypten, at naar Nøden viser sig omkring i Landet, at de trængende da kan henvende sig til os og modtage det, som er nødvendigt for deres Lykke og Livsophold. Jeg erfarer, at Myndighederne i Washington har anmodet Bestyrelsen af

»Agricultural College« om at udøve al den Indflydelse, den kan, for at bevæge Befolkningen i denne Stat til at producere, spare og opsamle saa meget som muligt af de Ting, som er nødvendige til Livets Ophold.

Naar Talen er om Muligheden af en Krig, da lad mig formane Eder, mine Venner, og hele Folket her i Klippebjergene, til frem for alt at holde Menneskelighedens, Fredens og Kjærlighedens Aand vedlige, saa at, selv om Kaldet skulde komme til os som en Stat i Unionen at afgive Mænd til at deltage i Kampen, at vi ikke tilsidesætter eller omstyrter de Principper, som vi har annammet, og som vi har prøvet paa at forkynde, og som vi har faaet Befaling til at hævde. Disse Næstekjærligheds-Principper maa praktiseres, selv om vi bliver tvungne ud i aaben Kamp med Fienden. Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige, som muligvis lader sig hverve, og hvis Tjeneste Landet maaske vil trænge til, at naar de bliver Soldater i Staten eller Landet, at de da ikke vil glemme, at de ogsaa er Korsets Soldater, at de er Livets Budbærere og ikke Dødens, og at de, naar de gaar bort som Soldater, vil gaa med Ønsket om at forsvare Menneskenes Frihed og ikke i den Hensigt at ødelægge Fienden. Dersom vi kunde omvende dem til fredelige Sysler og til at elske Fred uden at ødelægge dem, da vilde vi blive Frelsere blandt Menneskene.

Det er en Vederstyggelighed, at Mænd, som stiller sig i Soldaternes Rækker for at udføre den nødvendige Pligt at beskytte og bevogte vort Land mod ugudelige og ødelæggende Fienders Hensynsløsheder, ikke skulde være i Besiddelse af — jeg siger, det er en Skam og Skjændsel, at de ikke iblandt sig selv skulde kunne leve et hæderligt, pletfrit og retskaffent Liv, uberørt af Synd og Forbrydelser af alle Slags. Det er en nedværdigende Tanke, at en Mand for at blive Soldat maa være en raa Person og hengive sig til Synd og Ugudelighed og til alle Slags Udsvævelser. Lad de Soldater, der gaar ud fra Utah, være Mænd af Ære, naar de kaldes til at stille sig under Fanerne, og udføre deres Pligter og Arbeide med Ære og med det eneste Maal for Øie, at udføre det Gode, som det er Hensigten at udrette, og ikke med noget blodtørstigt Ønske om unyttigt at dræbe Mennesker eller ødelægge vore Fiender.

Barmhjertighed og Kjærlighed er Evangeliets største Principper. Dersom vi kan give de undertrykte en hjælpende Haand; dersom vi kan hjælpe dem, som er nedstemte og bedrøvede; dersom vi kan opløfte og forbedre Menneskenes Stilling, da er det vor Mission at gjøre det; det er en Del af vor Religion at gjøre det, og endda en meget vigtig og betydningsfuld Del af den. Jeg ønsker at sige til vore Venner, som her er til Stede, at vi har en Organisation indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som er absolut idealistisk i sin Virkemaade som et Hele. Gjennem denne kan vi i Dag, nu til Morgen, sende et Bud om Hjælp til de mest fjerntliggende Dele af Kirken, og i Morgen tidlig vil vi modtage de Midler, som blev forlangt, uden Fradrag af Omkostninger. Enhver Mønt, stor eller lille, der indbetales til de fattige, gaar til de fattige, uden noget Svind eller Formindskelse for-

bundet med Varetagelsen af Midlerne gjennem velgjørende Foreninger, organiserede med det Formaal at forestaa dette Arbejde, og hvilket Arbejde er forbundet med Udgifter, der sluger en stor Del af de Midler, som er skjænkede til de fattige.

De Sidste-Dages Hellige kjender dette; de forstaar det, og de har endnu i frisk Minde en Begivenhed, der skete fornylig, ved hvilken Lejlighed Kirkens Autoriteter indsamlede 35,000 Dollars fra Medlemmerne i Løbet af 24 Timer, og disse Penge blev sendte til de hjemsøgte Mennesker i Østen, som led under Krigens Byrder, og de blev uddelte fornuftigt og retfærdigt til de trængende uden nogen som helst Fradrag til Udgifter.

Jeg ønsker ikke at benytte for meget af Eders Tid; men der er et Par andre Emner, som jeg kunde ønske at henvise til, og som muligvis kan udgjøre en Tekst, der kan blive mere udførligt omtalt af de, der følger efter, hvis Aanden skulde saaledes lede dem. Vi vil indstændig anmode vore Brødre og Søstre i Kristi Kirke om ikke alene at ære og agte sig selv ved at leve et rent og helligt Liv; men vi ønsker, at I skulle agte, elske og være barmhjertige imod Eders Næste, hver eneste een af Eder. Vi formaner Eder til ikke alene at holde det største af alle Budene, nogensinde givet af Gud til Menneskene, at vi skal elske Herren vor Gud af vort ganske Hjerte, Sjæl og Sind; men vi formaner Eder ogsaa til at holde den anden Lov, der kommer efter denne: at vi skal elske vor Næste som os selv. Betal ondt med godt. Gjør ikke mod andre det, som Du ikke ønsker, de skal gjøre mod Dig. Vi har ikke i Sinde at rive andre Menneskers Huse ned. Vi er fuldt ud villige til at lade dem bo og bygge saaledes, som de selv ønsker, men vi vil prøve paa at vise dem, hvad der er bedst. Vi vil ikke fordømme det, som de har, og som de sætter større Pris paa end alt andet i Verden; men vi vil prøve paa, sammenligelsesvis, at bygge dem et bedre Hus og venligt indbyde dem, besjælede af Kristi og den sande Kristendoms Aand, til at tage Bolig i det nye og bedre Hus. Dette er vort Grundprincip, og jeg ønsker at aabne Eders Hjerter, mine Brødre og Søstre, for den fulde Forstaaelse deraf og for Antagelsen af dette Princip som den rette Fremgangsmaade.

Jeg ønsker, hvis det er mig muligt, at oprulle for Forældrenes Sind og Tanker Nødvendigheden af at oplære og undervise deres Børn paa rette Maade med Hensyn til dette herlige Princip, Menneskekjærlighed, den Kjærlighed til vor Næste, der vil gjøre det muligt for os at værne om hans Rettigheder lige saa omhyggeligt, som vi værner om vore egne, at forsvare vor Næstes Frihed og Rettigheder lige saa omhyggeligt, som vi vilde forsvare vore egne Rettigheder, lægge Stolpen tilrette i vor Nabos Hegn, som en eller anden ligegyldigt har ladet ligge paa Jorden, ligesom vi vilde lægge den paa Plads i vort eget Hegn for at beskytte vor egen Afgrøde mod Ødelæggelse af løsgaaende Dyr.

Dette er meget let at sige, men der er Mening i det, og det er en meget vigtig Ting for os at efterleve. Jeg har hørt om nogle Mennesker, som var saa langt fra dette Princip, at de hellere vilde rive

deres Nabos Hegn ned og lade Dyrene nedtrampe hans Sæd, end de vilde rejse det op og prøve paa at beskytte hans Ejendom, saaledes som de vilde beskytte deres egen.

Fædre og Mødre i Israel: Vil I bestræbe Eder for at belære Eders Børn om, at der er intet andet Navn givet under Himlen, ved hvilket vi kan have dette herlige Haab om Opstandelsen fra Døden til Livet, om evig Ophøjelse i Guds Rige, end Jesu Kristi, Guds Søns, Navn? Vi er i Ordets sande og mest omfattende Betydning et kristent Folk; vi tror paa den Herre Jesus Kristus, og vi erkjender det som vor Pligt at se op til ham som vor Frelser og Forløser. Lær Eders Børn dette, lær dem, at gjennem Profeten Joseph Smith blev det melkisedekske Præstedømmes Fuldmagt givet til Mænd paa Jorden, det Præstedømme, som hvilede paa Peter, Jakob og Johannes, der blev beskikkede under Frelserens egne Hænder. Lær dem, at Joseph Smith, Profeten, blev kaldet af Gud, medens han endnu var en Yngling, til at lægge Grundvolden for Kristi Kirke i Verden og Administrationen af Evangeliets Ordinancer, som det er nødvendigt for Menneskene at blive delaggjorte i for at indgaa i Himmeriges Rige. Lær Eders Børn at agte og respektere deres Naboer. Lær dem at respektere deres Biskop og Kredslærerne, som besøge Eders Hjem. Lær Eders Børn at respektere Alderdommen, de graa Haar og rystende Lemmer. Lær dem at ære og med Agtelse mindes deres Forældre og alle, som er hjælpeløse og i Nød. Lær Eders Børn saaledes, som I selv er blevne lærte, at ære Præstedømmet, som I har modtaget, det Præstedømme, som vi alle bærer, der er Ældster i Israel.

Lær Eders Børn at ære og agte deres Lærere i Skolen og at lytte til alt det, der er rent og godt og opløftende, men at undgaa det, som er daarligt. Lær Eders Børn at holde Guds Lov i Ære og ligeledes Statens og Landets Love. Lær dem at respektere og ære de, der er valgte af Folket til at styre Nationen, forvalte og udøve Retfærdighed. Lær dem at være loyale mod deres Land, loyale i Henseende til Retfærdighed, Sandhed og Ære. Derved vil de vokse op og blive agtværdige Mænd og Kvinder i Landet.

Og som Sidste-Dages Hellige, som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, glem ikke de vigtige Ordinancer, der tilhører Evangeliet, og som maa adlydes, for at vi skal kunne modtage de Velsignelser, som Herren har beredt for os. Jeg kan maaske gjøre dette lidt tydeligere for Eder. Herren har aabenbaret et Princip for os, hvorved vi gjennem en retmæssig og retfærdig Benyttelse af den guddommelige Myndighed kan blive forenede for Tid og al Evighed som Mand og Hustru. Lær Eders Børn dette Princip, saaledes at de kan opvokse og blive værdige til at gaa ind i Herrens Hus og modtage disse Ordinancer og Velsignelser. Lær Eders Børn og Eder selv ogsaa, at det er nødvendigt for Eder at blive Frelsere paa Zions Bjerg for dem, som døde uden Kjendskab til Evangeliet, og at Templerne her imellem disse Bjerge og i andre Egne er blevne opførte først og fremmest for, at disse hellige Ordinancer kan blive udførte for dem, som er gaaede bort. Glem ikke disse Ting; thi de er meget nødvendige for os.

Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd til Eder. Jeg har fra min Barndom virket i Kirkens Tjeneste sammen med saadanne Mænd som Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, Jedediah M. Grant, George A. Smith, Daniel H. Wells, John Taylor, George Q. Cannon, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow og deres Medarbejdere, de tolv Apostle, de Halvfjerds og Højpræsterne i Jesu Kristi Kirke, og for at mit Ord kan blive hørt af enhver fremmed indenfor disse Mure, vil jeg bevidne for Eder, at bedre Mænd end disse har aldrig levet, i det mindste saa langt min Bekjendtskabskreds rækker, og jeg var godt kjendt med dem; jeg voksede op med dem, var sammen med dem i Raadslagning, i Bøn og Paakaldelse og paa Rejser fra Sted til Sted. Jeg har hørt dem i offentlige og private Møder og i det skjulte, og jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder om, at de var Guds Mænd, retskafne, rene og sanddru Mænd, som aldrig lod sig friste til at gjøre det, som var Uret, men hvis Eksempel og Liv var hævet over enhver Anklage.

(Fortsættes.)

Sabbaten.

(Af R. M. B. T. i »Millennial Star«.)

Ordet „Sabbat" er et hebrajsk Ord, der betyder „Hviledag". Vi læser i første Mosebog, at Herren ved Skabelsen anordnede, at hver syvende Dag skulde være Hviledag, og idet Herren paabød, at hver syvende Dag skulde være helliget som Hviledag og Andagtsdag, gav han os et meget klart Bevis paa den store Naadeplan, han i alle Enkeltheder havde med Hensyn til sine Børn, som efterhaanden skulde komme til at bebo Jorden. Vi læser i Skriften, at den almægtige Gud, idet han havde fuldført sit Skabelses-Værk, hvilede paa den syvende Dag og velsignede den. Ligegyldig, hvor lang eller kort en Tidsperiode hver af de seks „Skabelsesdage" var, den syvende „Dag" skulde være en Hviledag. Herrens Hensigt med, at hver syvende Dag, eller den syvende Del af al Tid, skulde være en Hviletid for Menneskene, var tydelig den, at Menneskene skulde have saadanne bestemte planlagte Hvilestunder, som vilde blive til Fordel for dem i Henseende til legemlig og aandelig Velvære, samt aandelig Vækst og Fremadstridelse. Naar vi læser, at Gud „hvilede paa den syvende Dag fra al sin Gjerning, som han havde gjort", kan vi naturligvis ikke hermed forstaa, at han tiltrængte Hvile og Styrkefornyelse, som vi dødelige Mennesker gjør det; men det fremgaar klart af Ordene, at naar de seks Dages Arbejde er udført — og det skulde med Guds udførte Gjerning som Forbillede være „saare godt" udført — da skulde vi hvile fra vor timelige Gjerning, og vi skulde lade vore Husdyr hvile tillige. Herren fremholdt imidlertid for os, hans Børn, i bestemte Ord, hvorledes vi skulde arbejde med Flid i seks Dage, men hvile paa den syvende, thi „Gud velsignede den syvende Dag og helligede den." (1. Moseb., 2. Kap.)

Eftersom Herren gav Adam og Eva Sabbatsbudet førend Syndefaldet, kan vi begrundet antage, at Adam og Eva før Syndefaldet maa

have udført et eller andet Arbejde i Edens Have de „seks Dage" om Ugen. At dette virkelig var Tilfældet, synes klart at fremgaa af Ordene i første Mosebogs 2. Kapitel, 15. Vers: „Og Gud Herren tog Mennesket og satte det i Edens Have til at dyrke den og til at vogte den". Om det var erklæret nødvendigt for Mennesket at hvile hver syvende Dag i slige velsignede Omgivelser og under slige velsignede Forhold, idet „Gud Herren lod opvokse af Jorden allehaande Træer, lystelige at se til og gode at æde af", og idet „der gik en Flod ud af Eden til at vande Haven", hvor megen større Nødvendighed maa der da ikke have været for Menneskene at nyde regelmæssig Hvile efter udført Arbejde, efter at vore første Forældre var drevne ud fra Edens Have, og de var tvungne til at bearbejde en Jord, som paa Grund af Syndefaldet var kommen under Herrens Forbandelse, og som var meget mindre produktiv end forhen, undtagen med Hensyn til Frembringelsen af Torne og Tidsler. Det maa da i Sandhed have været i hans „Ansigts Sved", at Adam blev nødt til at æde sit Brød; og havde det ikke været paa Grund af Guds naadige Foranstaltning, at give Menneskene Lejlighed til at hvile fra deres Arbejde hver syvende Dag, vilde det uafladelige, fysiske Arbejde fuldstændig have udmattet Menneskene, og tillige Dyrene, som Menneskene fandt det nødvendigt at benytte ved Udførelsen af deres Arbejde, i deres Bestræbelser for at gjøre sig Jorden underdanig.

Men det var ikke alene for Legemets Velværes Skyld, at Sabbaten blev anordnet; den blev ogsaa anordnet for at give Menneskene en Lejlighed til i aandelig Henseende at forberede sig til at komme frem for Gud, lære om hans Veje og hvorledes vi bør tjene ham, vor himmelske Fader, saa at vi med Hengivenhed kan klynge os til ham, og i det Hele taget komme til at forstaa vort Forhold til ham og lære, hvad han kræver af os. Da Kristus levede paa Jorden, fremførte han med Klarhed, at „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, og ikke Mennesket for Sabbatens Skyld" (Mark. 2. : 27.), og idet han forklarede for sine Tilhørere Sabbatens Betydning, indprentede han paa deres Sind, at „Menneskesønnen er Herre ogsaa over „Sabbaten" (28. Vers). Gud gav i sin Naade og Visdom Menneskene Sabbaten saa vel for deres aandelige Velfærds Skyld som for deres timelige Gode. Ved en af sine inspirerede Tjeneres Mund lod den almægtige Gud sige til Folket: „Og jeg gav dem ogsaa mine Sabbater, at de skulde være til Tegn imellem mig og imellem dem, at de skulde vide, at jeg er Herren, som helliger dem." (Es. 20. : 12.)

I mange Dele af Guds aabenbarede Ord kan vi finde Befalinger om, at vi maa holde Sabbaten hellig, og finde Advarsler mod at vanhellige Dagen, og Angivelse af Straffedomme derfor, saa vel som Løfter om himmelske Belønninger for en passende Jagttagelse af samme. Profeterne talte ikke i noget utydeligt eller tvetydigt Sprog i Henseende til Sabbatens Hellighed, eller om de Velsignelser, som skulde blive givne dem, som helligholder Sabbaten. Vi læser hos Esaias med Hensyn her til: „Saligt er det Menneske, som gjør dette, og det Menneske, som holder fast derved, den, som holder Sabbaten, at han ikke vanhelliger

den." (56. : 2.) Gud giver store Forjættelser til den, som iagttager hans Befalinger, ogsaa med Hensyn til Sabbaten. Vi læser hos Esaias 58. Kap., 13. og 14. Vers:

„Dersom Du holder din Fod i Hvile paa Sabbaten og ikke gjør, hvad Du selv har Behag i, paa min hellige Dag, og dersom Du kalder Sabbaten en Lyst og Herrens Dag en Herlighed, og dersom Du ærer ham, saa Du ikke gaar dine egne Veje og ikke gjør, hvad Dig behager, og ikke fører tom Tale, da skal Du forlyste Dig i Herren."

Vi læser fremdeles i Nehemias Bog, at denne Herrens Profet fandt det nødvendigt ved en vis Lejlighed skarpt at irettesætte nogle af Juda Stammes ledende Mænd og at fremsætte for disse Mænd, hvorledes Herrens Vrede vilde ramme dem, fordi de udførte dagligdags Handelsforretninger paa Sabbatsdagen. Lad os mærke os, at eftersom den almægtige Gud er et uforanderligt Væsen, „den samme i Gaar, i Dag og for evigt", ethvert Misbrug af Sabbatens Timer vil nødvendigvis paadrage os Herrens Mishag, lige saa meget nu som i Profeten Nehemias Dage.

Herren har givet os Liv her paa Jorden og sat os i denne Prøvestand, for at vi skal forberede os selv for Livet paa den anden Side Graven, og han har givet os tilstrækkelig Tid til i vore forskjellige jordiske Stillinger, i Udførelsen af vort daglige Arbejde, at forberede os selv for Livet herefter. Idet hver syvende Dag er givet os som en Hviledag, bliver det ialt 52 Dage i et Aar (næsten to Maaneder), at Herren har givet os til at overveje Livets dybeste og mest alvorlige Spørgsmaal. Om et Menneske lever 56 Aar er der saaledes samlet givet det hele 8 Aar, i hvilken det kan undersøge de Ting, som hører Guds Rige til, og udfinde, hvad der vil fremme dets aandelige Velfærd og Vækst, og sætte det i Besiddelse af Herrens Naadegaver, formedelst Bøn og Overvejelse af Guds aabenbarede Ord, og formedelst Selvopofrelse og Adlydelse af Herrens Befalinger, saa at det kan modtage de aandelige Velsignelser og erholde Arveret med Lysets Børn. Hvis Herren ikke havde anordnet Sabbaten, vilde Menneskene blive saa fuldkomment optagne af verdsligt Arbejde og af at søge verdslige Fornøjelser og verdslig Ære, saa at det næppe vilde finde Tid til at overveje Livets langt vigtigere aandelige Spørgsmaal og samle sig Skatte, der ikke forgaar, Skatte, „som Møl og Rust ikke kan fordærve", men som kan være vort Eje evindelig. Denne Kjendsgjerning kan blive iagttaget ved at betragte deres Liv, som ikke holder Sabbaten hellig. Dr. Summer, en engelsk Biskop, giver denne alvorlige Advarsel i Henseende til Hviledagen: „Men det er med Sabbatsdagen som med andre af Guds Gaver, at om ikke denne Hviledag bliver rettelig anvendt og helligholdt, vil Menneskene benytte Dagen paa en Maade, der vil blive til Fordømmelse for dem selv i Stedet for til Velsignelse". Sabbaten, som efter Kristi Opstandelse fra de døde blev Søndag, i Stedet for som forhen Lørdag, idet vi læser i Apostlenes Gjerninger og i Kirkehistorien, at de første Kristne samledes til Bøn og Gudsdyrkelse den første Dag i Ugen, Kristi Opstandelsesdag, denne af Herren helligede Dag er bestemt for os som en Dag, i hvilken vi skulde ære Herren ved at lære

at kjende hans hellige Ord, og lade dette være vor største Fornøjelse og vor største Glæde paa denne Dag, og at vi paa denne Dag skulde undlade at gjøre nogen som helst Ting, der vil forhindre, at vi udfører vore Sabbatspligter, saa at vi derved neddrager Fordømmelse over os selv.

Vi maa erindre, at Sabbatsbudet var allerede givet til Adam og Eva i Eden, og at det altsaa ikke er noget specielt Bud, der kun blev givet til Jøderne, men at det gjælder for alle Mennesker, som bliver bekjendte med dette Herrens Bud, hvorvel mange specielle Sabbatsanordninger kun gjaldt for Jødefolket og blev ophævede, da det mere herlige Bud ved Kristus, da Evangeliets fuldkomne Lov, med andre Ord, traadte i Kraft. Sabbatens Dag er en Dag, paa hvilken vi passende kan udøve Barmhjertighedens Gjerninger og tage gode Beslutninger med Hensyn til vor Livsvandel. Da Jøderne i fordums Dage spurgte Frelseren, om det var tilladt at gjøre saa og saa paa Sabbatsdagen, for af hans Svar at finde Anklage mod ham for Overtrædelse af Sabbaten, sagde han til dem, at det visselig var tilladt at komme de syge til Hjælp og gjøre vel paa denne Dag, hvorefter han i deres Paasyn helbredede en Mand med en vissen Haand. (Math. 12. : 10.—13.)

Som hver Søndag og Sabbatsdag kommer, skulde vi erindre, at vi nærmer os vort jordiske Livs Endeligt, og denne Tanke burde fremskynde os til med endnu større Flid, om muligt at udføre Retfærdighedens Gjerninger, saa at vi, naar Dødens Stund kommer, maa være fuldtud forberedte til at møde vor Gud og indgaa til den Sabbatshvile, som er beredt for Herrens Hellige.

Kommer der Vinter igjen?

De fleste Mennesker vil naturligvis straks sige ja; thi Vinter kommer altid efter Sommer, ligesaa regelmæssigt, som Nat følger Dag. Vi er for saa vidt enige, hvad dette Spørgsmaal angaar. Om det bliver en stræng eller en mild Vinter, kan vi imidlertid først kunne sige, naar den er overstaaet. Sidste Vinter var vistnok en Overraskelse for mange, da den baade var kold og længe varende. Selv iblandt Landmændene var der mange, som led store Tab, idet Kartofler og andre Rodfrugter tog Skade i Kulerne, som paa Grund af den haarde Vinterfrost var utilstrækkeligt tildækket med Jord; men hvem veed, om den kommende Vinter ikke kan blive endnu strængere end den sidste. Skjønt det er langt fra vor Hensigt at fremmane noget Skræmmebillede, da Livet i mange Henseender til enhver Tid fører Besværligheder nok med sig, vil et Ord til den forstandige dog aldrig kunne skade nogen, men kan muligvis gavne enkelte iblandt os. Fra et naturligt Standpunkt betragtet, og fra de nuværende raadende Forhold at dømme, er det muligt, at den kommende Vinter vil blive en af de haardeste og vanskeligste, som vi har oplevet, selv om den ikke skulde blive særlig kold. I kommerciel Henseende ser det saaledes kun mørkt ud allevegne, og Næringsdriften er i mange Henseender stærkt truet paa flere Omraader, hvilket paa en na-

turlig Maade bringer ængstelige Følelser til det tænkende Menneske, især hos saadanne, der allerede lever under smaa Kaar og har en stor Familie at forsørge. For nærværende smiler Solen mildt og behageligt ned paa os. Træer og Krat staar i sit skjønne Foraarsflor, og der findes nu Ly under enhver Busk. Under disse behagelige Forhold, som en kjærlig Fader har dannet for os, er man let tilbøjelig til at glemme de lange, mørke og kolde Dage og Nætter, som ligger bag os, og vi tænker maaske kun lidet paa, at snart staar Solen atter paa sit højeste Punkt for den nordlige Halvkugles Vedkommende, og at Dagene derpaa lidt efter lidt bliver kortere, mørkere og koldere. Fuglenes Sang tager af, Regnen pisker paa Ruden, Sneen hvirvler os igjen i Møde udenfor, og indenfor er den lille Stue maaske kold og mørk; thi Kul og andet Brændsel er det knapt man kan opdrive. Maaske er det lille Spisekammer tomt paa Grund af, at Forsørgerens ellers saa flittige Hænder er ledige, da Arbejdet er ophørt, paa Grund af Fabrikens eller Trafikens Stansning, eftersom der ingen Kul eller anden Drivkraft findes til at holde de mange forskjellige Industrigrene i Gang. Som sagt: Nøden banker paa Døren, de trange Tider er her, og selv med de stedlige Autoriteters ihærdige Bestræbelser, og de mange ypperlige Hjælpekilder, som er forhaanden til at afhjælpe de trange Kaar blandt de uheldigt stillede i Livet, er det dog muligt, at den kommende Vinter vil efterlade Saar, der sildigt vil læges og glemmes. Medens vi saaledes i Fantasien betragter dette mindre behagelige Billede, da lad os sige til os selv: Hvis det er muligt, da bered Dig lidt til at møde den kommende Vinter, medens Sommeren endnu varer. Med andre Ord: Lad os spare alt, hvad vi kan, og bruge Økonomi paa alle Omraader. Lad os samle lidt til Hjemmet af Fødemidler, Brændsel, gode, varme Klæder og Fodtøj, lige saa meget, som det er muligt for os. Da det saaledes gjælder om at beskytte vore Legemer mod Kulden, er det ikke nødvendigt at vælge kostbare Varer, men noget, der er varmt, solidt og godt.

Som tidligere fremsat i „Stjernen" vil vi her gjentage, at det under nærværende eksisterende Forhold er uvist og urigtigt for Familieforsørgere at forlade deres Familier, som er afhængige af dem for Livets Ophold, i den Hensigt forud for dem at emigrere til Amerika. At vise Ringeagt for disse velmente og betimelige Raad i disse vanskelige Tider, vil sikkert ikke lede til noget godt Resultat; men vil i al Almindelighed vise sig at være meget uheldigt. Vi vil derfor bede ethvert Medlem af Kirken i denne Mission om at give nøje Agt paa de Raad, som gives dem fra Tid til anden af Kirkens ledende Mænd, da disse Mænd af Herren er givet Præstedømmets Myndighed og er vise Mænd, der har Ret til at give Raad og Vejledning til Kirkens Medlemmer, saavel i timelig som aandelig Henseende. Personer, som ringeagter Herrens Tjeneres Raad og Vejledning, kan ikke forvente vedblivende at være i Besiddelse af Evangeliets Aand, men udsætter sig for Farer og Afvigelser fra Sandhedens snævre, men lige og rette Vej. Vort Raad til Kirkens Medlemmer i denne Mission er dette: Lader os alle søge at kjende, hvad Herrens Villie er, og da ud-

føre den ved at efterleve de Bud, som han har givet os, og ikke forsømme nogen Pligt, der er beregnet paa at opbygge samt fremme Guds Sag paa Jorden, og da kan vi med fuld Forvisning om Bønhørelse bede ham om Hjælp og Beskyttelse paa Hjemsøgelsens og Trængselens Dag.

Samtidig indbyder vi alle sandhedssøgende Mennesker i disse nordlige Lande, hvor vi for Tiden virker som Guds bemyndigede Tjenere, til at undersøge vort Budskab til dem samt adlyde den frelsende Plan, som Menneskene gjennem Kirkens Ældster kan blive bekjendte med. Denne Plan fremsættes i Jesu Kristi rene og uforfalskede Evangelium, som maa adlydes og efterleves af alle, der ønsker at faa Del i den evige Freds Velsignelser, hvilken Fred ingen kan komme i Besiddelse af, hverken i dette eller det tilkommende Liv, hverken som enkelte Individer eller som Nationer, undtagen ved at underkaste sig den sande og himmelske Religion, hvilket vil bevirke, at de kjæmpende Nationer vil „omsmede deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Haveknive; og et Folk skal ikke løfte Sværd mod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i Krig".

Vi fastholder med Bestemthed, at vort Budskab er fra den almægtige Gud, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som vil lytte til dette Budskab og adlyde og efterleve Guds Befalinger, vil derved sikre sig den evige Fred.

Hans J. Christiansen.

Kirkens Autoriteter udsætter store Præmier for ypperlig Dyrkning af mindre Arealer. Kirkens ledende Mænd har deres Opmærksomhed henvendt paa, hvad der kan gavne Kirken mest i timelig saavel som aandelig Henseende. Paa Grund af Dyrtiden, som foraarsaget af Krigen hersker i Amerika saa vel som i Europa, og som nødvendiggjør, at alt Land bliver udnyttet paa den mest produktive Maade, fremsatte Kirkens Autoriteter ved Foraars-Generalkonferencen et Forslag om, at der bliver givet et vist Antal større Præmier til de kirkelige Kvorumer og Organisationer, som ved grundig Dyrkning af Smaaarealer kan frembringe den største Afgrøde paa henholdsvis 5 Akres Hvedeland og 1 Aker Kartoffelland. Der er ingen Tvivl om, at Hundreder af kirkelige Organisationer sætter en Ære i at virke med Kraft for at udvinde det mest mulige af Jorden og om muligt vinde de udsatte Præmier; og at de forskjellige Organisationer, som udfører dette ekstra Arbejde forbundet med Planen, vil blive rigelig belønnede alene i Høstudbyttet, er næsten en Selvfølge.

— Bifald ansporer ædle Sjæle til større Ting, men er de Svages Maal og hele Attraa.

— Giv Herren det bedste; giv ham dit Hjerte og tilbagehold ikke noget fra ham.

Foraarskonferencen i Kristiania.

Foraarskonferencen i Kristiania afholdtes i Dagene Lørdag den 7., Søndag den 8. og Mandag den 9. April.

Konferencen indlededes Fredag Aften den 6. April Kl. 7 med en gratis Aftenunderholdning af Kristiania Grens Sangkor under Ledelse af dets Dirigent Otto Brun. Den store, rummelige Sal var fyldt til Trængsel af interesserede Tilhørere.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8½ og aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 40: „Atter kraftig saltes Jorden" og Bøn af Ældste Hans C. Pedersen. Salme Nr. 138: „Fader vor paa Himlens Trone" blev derefter afsungen.

Tilstedeværende af Zionsældster og af det lokale Præstedømme var: Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident Adolph M. Nielsen, Ældsterne Hans C. Pedersen, Peter R. Johansen, Hyrum L. Nøkleby og Fred. L. Pedersen samt Forstanderne Carl Andreassen, Franz Olsen, Martin Halvorsen og Hilmar Christensen.

Præsident Adolph M. Nielsen bød Velkommen til Konferencen og nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige og besøgende.

Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Glæde og Tilfredshed over at have den Lejlighed at være tilstede. Han bragte Hilsen fra de Hellige i Kjøbenhavn og Trondhjem samt mindede om sine foregaaende Missioner. Han gav Raad og Lærdomme og nedbad Guds Velsignelser over de tilstedeværende.

Til Afveksling blev Salme Nr. 75: „Om Guds Stad man taler herlig", sungen.

Derefter aflagde de forskjellige Grensforstandere Rapporter. Broder Franz Olsen fra Larvik aflagde Rapport, udtalte sine Følelser samt bar sit Vidnesbyrd. Fra Frederiksstad blev Rapport givet af Broder Martin Halvorsen, og fra Drammen af Broder Carl Andreassen. Af disse Rapporter fremgik, at Stillingen var god i de forløbne 6 Maaneder. Ældste Fred. L. Pedersen rapporterede om sin Missionsvirksomhed og ligeledes ogsaa Ældste Hyrum L. Nøkleby.

Præsident Adolph M. Nielsen gjorde derpaa nogle Bemærkninger og udtalte sin Tilfredshed med de givne Rapporter. Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte ogsaa sin Tilfredshed. Han glædede sig over den gode Aand, som var over alle, som var kommen tilstede under Konferencen. Mødet sluttedes med Salmen: „Fred hviler over Land og By". Taksigelse af Ældste Peter R. Johansen.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndag Form. Kl. 10 den 8. April afholdtes Søndagsskolekonferencen, der aabnedes med Salme Nr. 25: „Vær velkommen Søndag Morgen" og Bøn af Broder Johan Larsen og fortsattes med Salmen Nr. 20: „Da Du styrket fra Dit Leje". Konferencepræsident Adolph M. Nielsen bød de tilstedeværende Velkommen og udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige under saa gunstige Omstændigheder, hvorefter

Rapporter fra de forskjellige Søndagsskoler blev afgivet: fra Drammen ved Broder Oscar Olsen, der havde en god Rapport, og som bar sit Vidnesbyrd; fra Frederiksstad ved Broder Martin Halvorsen, der ligeledes aflagde en god Rapport; fra Larvik ved Broder Franz Olsen, som rapporterede og udtalte sine Følelser, og fra Kristiania ved Søndagsskolens Bestyrer, Johan Larsen. Af disse Rapporter fremgik det, at Søndagsskolegjerningen i Konferencen var i en fremadskridende Udvikling og Udsigten for Fremtiden ganske lovende. Præsident Adolph M. Nielsen udtalte sin Tilfredshed med de givne Rapporter. Til Afveksling blev Salme Nr. 16: „Der er Skjønhed her paa Jord", sungen, hvorefter Kristiania Grens Søndagsskole udførte et interessant og stemningsfuldt Program, bestaaende i Eksamination af de forskjellige Klasser samt Sang, Oplæsning og Deklamation. Særlig Opmærksomhed vakte Kindergarten-Klassen ved sine gode Præstationer. Fjerde Klasse repræsenteredes af Søster Gulborg Schau og den theologiske Klasse af Søster Synnøve Widding. Søndagsskolens Bestyrelse og Lærerpersonale blev det foreslaaet og enstemmig vedtaget at opholde. Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sine Følelser med Hensyn til det givne Program og roste Børnene og Lærerinderne for deres gode Samarbejde. Han omtalte det store Tempelarbejde, som vil blive udført af den opvoksende Slægt og ønskede Herrens Velsignelse over store og smaa. Søndagsskolen sluttedes med Salme Nr. 30: „Velsign o Gud, Dit Folk" og Taksigelse af anden Raadgiver, Reidar Jakobsen.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 117: „Saa sikker en Grundvold" og Bøn af Broder Olaf L. Olausen, hvorefter Salme Nr. 39: „Salems Konges Præstedømme" blev sungen. Ældste Hyrum P. Nøkleby var den første Taler. Han omtalte Paaskens Oprindelse, sammenlignede Israels Børns Trældom med Syndens Trældom og fremholdt Frigjørelsen ved Sandheden. Ældste Peter R. Johansen udtalte sin Glæde over at have haft Lejlighed til at annamme Evangeliet som Barn. Han omtalte den religiøse Ligegyldighed, som findes i Verden. Han forklarede Guds Eksistens som et personligt Væsen. Han troede, at hans Missionsarbejde vilde falde i god Jord og omtalte fremdeles Nødvendigheden af at efterleve Guds Bud og Bønnens Nødvendighed, og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse.

Til Afveksling blev Salme Nr. 153: „Lover den Herre, den mægtige Konge med Ære", sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen benyttede den resterende Del af Tiden og glædede sig over den Anledning, han havde til at være tilstede ved denne Højtid; omtalte Kristi Opstandelse, Forsoningens Virkning, Kristi Mission i Aandeverdenen og hans Møde med Kvinderne, særlig Maria, efter sin Opstandelse. Han omtalte ligeledes Verdens Stilling til Evangeliet paa den Tid, det blev gjengivet til Jorden, og bar sit Vidnesbyrd om sammes Sandhed og frelsende Kraft. Derefter foreslog han til Opholdelse Kirkens Generalautoriteter; fremdeles Apostel George F. Richards som Præsident over den europæiske Mission; Ældste

Hans J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission med Ældste Niels F. Green som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne“ og Fred. H. Heß som Missionssekretær; Ældste Adolph M. Nielsen som Præsident over Kristiania Konference; Ældste Hans C. Pedersen som Konferencens Sekretær; Ældsterne Peter R. Johansen og Hyrum P. Nøkleby som omrejsende Ældster, samt Fred. L. Pedersen som Missionær i denne Konference. Videre blev foreslaaet følgende lokale Ældster til Opholdelse: Carl Andreassen som Forstander i Drammens Gren; Broder Hilmar Christensen som Forstander i Tønsberg; Broder Franz Olsen som Forstander i Larvik; Broder Nils Edv. Eriksen som præsiderende Præst i Arendal; Anton A. Lund som Forstander i Frederikshalds Gren og Broder Olaf B. Paulsen som præsiderende Præst i Moss; Martin Halvorsen som Forstander i Frederiksstads Gren. Alle Forslag vedtoges enstemmig, hvorefter Mødet sluttedes med Salme Nr. 263: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom“. Taksigelse af Broder Otto Gebhart.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Konferencen med Afsyngelse af Salme Nr. 1: „Morgenrødens Straaler bryde“, og Bøn af Broder Franz Olsen. Salme Nr. 7: „Guds Aand som en Ild“, blev derefter sungen, hvorefter Ældste Hans C. Pedersen talte angaaende Mormons Bogs Fremkomst og Profeten Joseph Smiths Mission. Koret sang: „O Bønnestund“, hvorefter Konferencens Præsident, A. M. Nielsen, talte. Han oplæste som Indledning Salmen: „O sig, hvad er Sandhed“ og omtalte Paaskens Betydning. Han gjendrev falske Læreres Paastand vedrørende Kristi Opstandelse, bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og nedbad Herrens Velsignelse over alle. Derefter sang Koret: „Førend Solnedgang“. Missionspræsident Hans J. Christiansen benyttede den resterende Del af Tiden og glædede sig over den Lejlighed, han havde, til at bære Vidnesbyrd om Sandheden for en saa stor Forsamling, idet hver Plads i Salen var optaget. Han fremsatte de Sidste-Dages Helliges Lærdomsprincipper og omtalte, hvorledes de forskjellige religiøse Prædikanter forvanskede Sandheden; omtalte, hvorledes Menneskene er skabte i Guds Billede og hvorledes Jesus Kristus, som repræsenterede Faderen, var hans Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede. Han omtalte det himmelske Raad, før Jorden var dannet og vore første Forældre satte paa Jorden; han omtalte ligeledes Betingelserne for at indkomme i Guds Rige. Han oplæste fremdeles det 6. Kapitel i Johannes Aabenbaring og omtalte de Straffedomme, der vil ramme den ugudelige Verden. Han nedbad sluttelig Guds Velsignelser over alle oprigtige. Mødet sluttedes med Salme Nr. 246: „Blomstre som en Rosengaard“ og Taksigelse af Broder Martin Halvorsen. Koret sang som Ekstranummer: „Herre Du stærke.“

Grensmødet Mandag den 9. April Kl. 7 Aften.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salme Nr. 138: „Fader vor paa Himlens Trone“, og Bøn af Broder Olaf Sønsteby, og fortsattes

med Salme Nr. 75: „Om Guds Stad man taler herlig". Præsident Adolph M. Nielsen omtalte Hensigten og Betydningen af disse Konference-Grensmøder og udtalte sin Glæde over de gunstige Omstændigheder, under hvilke Menigheden i Kristiania nu kan afholde Konferencer.

Ungdomsforeningerne blev derefter givet Lejlighed til at afgive Rapport om deres Arbejde. Fra Larviks Gren blev der ved dets Præsident, Gustav Wilhelm Jensen, afgivet en god Rapport i Betragtning af, at Ungdomsforeningen derstedes kun har bestaaet i 2 Maaneder. Udsigterne for Fremtiden var særdeles lovende. Fra Drammen blev Rapport afgivet af Præsident Adolph M. Nielsen. Stillingen der var ganske god. Den kvindelige Hjælpeforening i Kristiania Gren blev repræsenteret ved dets Præsidentinde, Mine Christiansen, der aflagde Rapport om Arbejdet, der var udført af Foreningen i det forløbne Halvaar. I financiel Henseende var Foreningens Stilling særdeles god. Sangkoret blev repræsenteret ved dets Vicedirigent, Otto Gebhart, der aflagde en god Rapport om dets Arbejde og meddelte, at Sangkorets Stilling var god i økonomisk saa vel som i andre Henseender.

Præsident Adolph M. Nielsen gav derpaa en samlet Rapport over Stillingen i Konferencen, af hvilken det fremgik, at der var 11 døbte, 10 Børn velsignede og 1 død. Der var afholdt 6 Fastemøder, 11 Præstedømsmøder og 226 almindelige Møder i hele Konferencen. Der var uddelt 5567 Skrifter, 79 smaa, heftede Bøger solgt, 55 større heftede Bøger, 30 Mormons-Bøger og 30 andre større Bøger. Der var 240 Abonnenter paa „Stjernen", 760 Medlemmer, iberegnet Præstedømmet, og 174 Børn under 8 Aar. Det totale Medlemsantal i Konferencen var 1224.

De forskjellige lokale Embedsmænd blev derpaa foreslaaede til Opholdelse; fremdeles Distriktslærerne, den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse og Distriktssøstre, de unge Mænds Forenings Bestyrelse og de unge Kvinders Forenings Bestyrelse, samt de for Grenen virkende Raads- og Grenssekretærer. Til Afveksling blev Salme Nr. 234: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger", sungen. Præsident Hans J. Christiansen udtalte sin Glæde over, at saa mange Søskende var tilstede, og omtalte den gunstige Lejlighed, hvorunder vi var forsamlet. Han var tilfreds med de givne Rapporter og nævnede Forskjellen paa Antallet af aktive Medlemmer i Præstedømmet nu og da han præsiderede over Kristiania Konference. Han læste fra Pagtens Bog om Præstedømmets forskjellige Pligter, nævnede Forskjellen paa de Sidste-Dages Helliges Organisationer og andre Kirkesamfunds. Han gav mange Formaninger til de Hellige og nedbad Herrens Velsignelse over dem. Præsident Adolph M. Nielsen gjorde nogle Slutbemærkninger, hvorefter Konferencen afsluttedes med Salmen: „I Østen stiger Solen op", og Taksigelse af Ældste Peter R. Johansen.

Tirsdag Aften havde den kvindelige Hjælpeforening arrangeret en stemningsfuld og hyggelig Fest til Ære for de, som skulde forlade os.

Onsdag Form. blev der afholdt et specielt Præstedømsmøde for Ældsterne fra Zion, som virkede i Konferencen.

Oscar R. Lindbo,
Skriver.

Dødsfald.

Niels Christian Jensen, en af Spring Citys Pionerer, døde den 14. December 1916. Han blev født den 30. Juli 1842 i Danmark og blev gift med Dorthea Marie Jensen den 9. November 1862. Han forenede sig med Kirken ved Daab den 1. Januar 1873 og kom til Utah i August 1880. Spring City har været hans Hjem hele Tiden, lige til hans Død. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig, indtog mange betroede Stillinger og udførte en Mission til Danmark i 1905—06. De sidste Aar af sit Liv benyttede han til Tempelarbejde i Manti Tempel, hvor han har gjort Arbejde for over 600 Personer.
Begravelsen fandt Sted den 18. December i Spring City under stor Deltagelse. Han efterlader sig Hustru, fem Børn, 41 Børnebørn og 21 Børnebørnsbørn.

— Erling Bjørndal afgik ved Døden den 19. Marts 1917 i Bergen og blev begravet den 26. Marts under stor Deltagelse af Familiens store Vennekreds, saavel som fra Kirkens Medlemmer. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig og Medlem af Byens Sangkor. Han vidnede til Sognepræsten og andre i sin sidste Stund om vore Lærdommes Sandhed og hans sikre Overbevisning om, at han skulde opnaa en herlig Opstandelse.

— Det er ikke, hvad vi tjener, samler eller tager op her i Verden, der gjør os rige, men det, vi giver Afkald paa i næstekjærligt Øjemed. Becher.

— Den forstandige vil vel overveje Livets forskjellige Spørgsmaal, førend han afgiver sin Dom.

— Selvstændighed er en stor Dyd, naar den ytrer sig i den rigtige Retning.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).